

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Aurelianus succedens Auxanio, fit Vicarius Apostolicæ sedis, secundùm vetustam consuetudinem. Generalem pro hac causa epistolam ad Episcopos Gallicanos dedit Vigilus secundùm morem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Episcopi tum contendebant Vicarios apostolica sedis subjacere debere iudicio suorum collegarum, si quid peccarent. Explicatur epistola Pelagij. Eius auctoritate ostenditur vicariatum Arelatensem fuisse perpetuum.

¶ I. Sapaudus successit Licerius; quem vicibus etiam apostolica sedis & Pallio ornatum fuisse colligitur ex more tum recepto & ex epistola sancti Gregorij de vicariatu Virgilij, qui proximè successit Licerio.

I. **A**VXANI O itaque Arelatensi Episcopo cum successisset Aurelianus, magnæ nobilitatis vir, ut vulgò existimant, antiquæ consuetudini & Childeberti Regis precibus datum à Vigilio est ut is quoque Romani Pontificis Vicarius esset intra Gallias. Vetustam consuetudinem memoravi, tamenetsi hanc auctoritatem Vigilius non repetat disertis verbis à veteri more; quia video illum omnino secutum esse vestigia decessorum suorum, eadèmq; Aureliano mandata dedisse quæ superioribus Episcopis Arelatensibus data fuerant jam inde à temporibus Zozimi. Præterea Vigilius, cum auctoritate illum sua ornasset, præscripto iudiciorum ordine, hæc addit: *Quia ita decessores vestros, qui decessorum nostrorum vices egisse monstrantur, fecisse testimonium nostri declarat scripij.* Non immorabor in explicandis mandatis Aureliano datis, cum satis in hanc rem incubuerim in superioribus capitibus. Illud tantum dicam, generalem ad Gallicanos Episcopos epistolam secundum morem dedisse Vigilium, ut eos certiores faceret conlatum à se Aureliano fuisse vicariatum sedis apostolicæ.

II. Post aliquot exinde annos, cum videret Aurelianus sinistram de Vigilio famam in Occidente spargi in causa Trium Capitulorum, ac si Vigilius contraria Chalcedonensi Concilio tradidisset, legationem ad eum misit, significans ei qui tum rumores de illo essent, addens nihilominus haud dubiè non dubitare se quin falsi essent, respectam sibi esse fidem & prudentiam Virgilij, nihil facturum quo suam famam dehonestaret. Intellexit vir prudens quò tenderet istorum verborum sensus. Itaque scripta confestim epistola ad Aurelianum, primùm fidem suam singillatim explicuit, deinde illum admonuit ut hanc fidei suæ professionem in omnium Gallicanorum Episcoporum notitiam deduceret; *ut nullis, inquit, aut falsis scriptis, aut mendacibus verbis, aut nuntiis, qualibet ratione turbentur.* Evincunt autem illa sollicitudinem Ecclesiarum Gallicanarum fuisse tum penes Episcopum Arelatensem tanquam Vicarium sedis apostolicæ. Istius porro legationis, quæ per Anastasium missa est, mentio extat in epistola à Clericis Italiae di-

Virgil. epist. 7.

recta ad Legatos Francorum qui Constanti-nopolim proficiscebantur.

III. Aureliano successit Sapaudus anno quingentesimo quinquagesimo sexto. Statim verò Pelagius Pontifex Romanus istius nominis primus eum vicibus apostolicæ sedis ornavit secundum morem; ut constat ex illius epistola ad Sapaudum, in qua sic legitur: *Majorum nostrorum, operante Dei misericordia, cupientes inherere vestigiis, & illorum actus divino iuramine in omnibus imitari, caritati tue per universam Galliam sanctæ sedis apostolicæ, cui divina gratia præsidemus, vices iungimus. Hoc enim antiquitatis memoria docet, hoc Ecclesie Romanæ testantur scriinia, à sanctis patribus & decessoribus nostris tuis decessoribus esse concessum.* Et infra: *Vere igitur, carissime frater, auctoritate Pontificis & pastoris mansuetudine, per nos tibi locum Vicarij apostolicæ sedis divine gratia largitate concessum.* Tum ulum ei Pallij concedit, & privilegium formatarum confirmat.

IV. Porro licet Pelagius in hoc secutus sit antiquum morem, petitionisque Childeberti mentionem non faciat in epistola ad Sapaudum, ex epistola tamen ab eo scripta ad eundem Childebertum patet datum id etiam precibus ejus. *Vices autem nostras, inquit, præfato consacerdoti nostro Sapaudus secundum petitionem vestram direximus, usum Pallij pariter concedentes; quia in scriinio ecclesiastico huiusmodi exempla reperimus, quibus ostenditur Arelatensibus Episcopis à sancta recordationis decessoribus nostris hæc fuisse conlata.* Non meminit autem consensus Imperatoris pro concessione Pallij.

V. Admonet deinde Childebertum Pelagius honorandum esse Sapaudum propter apostolicam vicem, omninòque procurare eum debere ne is quem per vices apostolicas augeri postulaverat, in aliqua parte cuiquam Gallicanorum sacerdotum vel cuiuslibet ordinis ecclesiastici personæ contemptibilis habeatur. Quippe tum descenderat aliquatenus dignitas Vicariorum sedis apostolicæ, ut observatum est superius, ac nihilo minus Episcopi contendebant Vicarios illos, si peccarent, iudicandos esse ab Episcopis suarum provinciarum. Hinc factum ut cum non ita multò post Sapaudus criminis cuiusdam suspectus esset habitus, in iudicium vocatus sit à suffraganeis suis secundum canones. Cum verò nollet se sistere iudicio, Childebertus Rex eum compulit eam necessitatem subire. Quæ de re graviter apud illum exposulavit Pelagius his verbis: *Passi estis subripi vobis, & Sapaudum fratrem & coepiscopum nostrum Arelatensis civitatis antistitem, cuius Ecclesia in regionibus Gallicanis primatus privilegio & si-*